

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Veroniky Juříčkové a soudců Tomáše Langáška a Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **Mgr. F. Š.**, proti žalované: **JUDr. Eva Kotrbatá**, soudkyně Krajského soudu v Plzni, týkající se žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalované, o podání žalobce nazvaném kasační stížnost proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 24. 4. 2023, č. j. 11 A 31/2023-18,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce podal k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) v průběhu dubna 2023 přibližně čtyři sta podání, která označil jako žaloby proti nezákonnému zásahu. Tvrzeňých „zásahů“ se dle žalobce dopustili různí soudci působící u soudů napříč celou Českou republikou. Soudci svým rozhodováním podle žalobce zasáhli do jeho osobnostních práv, zhoršili mu tím zdravotní stav, proto se žalobce domáhal, aby soud výrokem deklaroval nezákonnost „zásahů“. Současně se žalobce domáhal náhrady způsobené škody.

[2] Městský soud žaloby směřující proti soudcům odmítl (proti žalované soudkyni tak městský soud učinil v záhlaví označeným usnesením) s odůvodněním, že projednání žalob spadá do pravomoci soudů rozhodujících v občanském soudním řízení. V usneseních městský soud žalobce poučil o tom, že do jednoho měsíce od právní moci usnesení může podat žalobu a ke kterému věcně příslušnému soudu [§ 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)].

[3] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadl tato usnesení kasačními stížnostmi, neboť mu jimi byla dle jeho tvrzení odepřena ochrana práv. Městský soud si dle stěžovatele ani neujasněl otázku místní příslušnosti podle bydliště žalovaných soudců.

[4] Nejvyšší správní soud podání stěžovatele evidované pod výše uvedenou spisovou značkou posoudil a dospěl k závěru, že se jedná o zjevně obstrukční podání, a tedy o zjevné zneužití práva podat kasační stížnost.

[5] Stěžovatel, přestože uvádí, že má vysokoškolské právnické vzdělání, se dlouhodobě na soudy obrací s množstvím podání, která nedávají smysl, mají formální i obsahové vady apod. Stěžovatel typicky podává správním soudům návrhy zjevně neprojednatelné či zjevně nedůvodné. V polovině července 2023 je v evidenci Nejvyššího správního soudu vedeno již téměř 860 spisů. Všechny tyto návrhy stěžovatel podal v posledních pěti letech (nejstarší věc eviduje Nejvyšší správní soud k lednu 2018). Tuto zjevně kverulační aktivitu razantně zesílil v poslední době (zejména v červnu 2023), neboť na podání stovek žalob, které městský soud odmítl, navázal tím, že proti usnesením městského soudu podal bezmála čtyři sta kasačních stížností.

[6] Pouhá skutečnost, že stěžovatel vede takové množství sporů, sama o sobě neznamena, že by se jeho návrhy neměl Nejvyšší správní soud zabývat věcně. Rozhodující pro kvalifikaci podání jako zjevně obstrukčního, a tedy zneužívajícího právo podat kasační stížnost, je početnost, sériovost a stereotypnost vedených sporů a opakování obdobných či zcela identických argumentů. Ostatně sériovost a stereotypnost podání zakládá zneužití práva podat návrh soudu též dle judikatury Evropského soudu pro lidská práva (viz rozhodnutí ze dne 13. 11. 2012 ve věci *Anibal Vieira & Filhos LDA a Maria Rosa Ferreira da Costa LDA proti Portugalsku*, stížnost č. 980/12 a 28385/12, § 14 až § 17, shodně již rozhodnutí Evropské komise pro lidská práva ze dne 15. 10 1987 ve věci *M. proti Spojenému království*, stížnost č. 13284/87).

[7] Článek 36 Listiny základních práv a svobod zaručuje právo na soudní ochranu. Stěžovatelovo extrémní jednání však již nelze považovat za výkon tohoto práva. Stěžovatel je veden snahou vést „spor pro spor“, nikoli snahou o ochranu svých práv. Jeho úkony vůči soudu představují jen jednu z mnoha podob zneužití práva. Jde o návrhy nepřipustné, které nepožívají právní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2022, č. j. 10 Afs 289/2021-42, č. 4358/2022 Sb. NSS, body 14 a 15, s citací starší judikatury).

[8] Nejvyšší správní soud v tomto řízení nevydával žádné výzvy k odstranění vad podání, k zaplacení soudního poplatku apod. Vydávání takových výzev by představovalo nadbytečné prodlužování procesu bez jakéhokoli smyslu. Zatěžovat řízení dalšími usneseními (např. o nepřiznání osvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce, k zaplacení soudního poplatku apod.) by představovalo jen rozmnožování procedur bez možnosti dospět k jinému závěru, než že se obsahově nejedná o vážně míněnou kasační stížnost, nýbrž o kverulační či obstrukční podání, a že jde tedy o podání nepřipustné.

[9] Uvedené dokládá i standardní postup v řízeních sp. zn. 6 As 90/2023 a sp. zn. 6 As 100/2023, v nichž byla (navzdory pochybnosti, zda jde o vážně míněné kasační stížnosti) z procesní opatrnosti vydána rovněž usnesení, kterými stěžovatel nebyl osvobozen od soudních poplatků pro zjevnou bezúspěšnost „kasační stížnosti“ a byl vyzván k úhradě soudního poplatku. Stěžovatel soudní poplatek k výzvám neuhradil. Tato skutečnost tak utvrzuje Nejvyšší správní soud v závěru, že tyto výzvy neplní žádný účel (ostatně stěžovatel by jen za poslední sadu podání musel zaplatit soudní poplatky ve výši bezmála 2 mil. Kč).

pokračování

Proto je bezúčelné jejich opakované vydávání v jiných řízeních. Ze stejných důvodů Nejvyšší správní soud o vedených řízeních nevyrozumíval ani osoby, které stěžovatel označil jako „žalované“ správní orgány (jak stěžovateli vysvětlil již městský soud, soudce při své rozhodovací činnosti nemůže být správním orgánem podle § 4 odst. 1 s. ř. s.).

[10] Nejvyšší správní soud shrnuje, že stěžovatelovo podání není možno považovat za vážně míněnou kasační stížnost. Případná budoucí podání stejného nebo obdobného obsahu proto mohou být založena do spisu bez jakéhokoli dalšího procesního úkonu. O tomto následku byl stěžovatel poučen již v usnesení ze dne 9. 6. 2023, č. j. 6 As 90/2023-12, nebo usnesení ze dne 12. 6. 2023, č. j. 6 As 100/2023-6.

[11] Nejvyšší správní soud proto uvedené podání stěžovatele odmítl pro nepřípustnost, neboť jím zjevně zneužil právo podat kasační stížnost [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje výjimečnost tohoto řešení, které je však opodstatněno výjimečností stěžovatelova jednání (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 11. 2014, č. j. 10 As 226/2014-16). Zároveň Nejvyšší správní soud uvádí, že obdobně ve vztahu ke stěžovatelovým podáním přistoupily i další senáty tohoto soudu (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 8 As 97/2023-17, ze dne 27. 6. 2023, č. j. 8 As 96/2023-13, nebo ze dne 4. 7. 2023, č. j. 10 As 140/2023-9).

[12] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li podání odmítnuto.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. července 2023

Mgr. Ing. Veronika Juříčková
předsedkyně senátu